

POVESTE DE SUCCES?

Povestea aceasta este a lui **N.V.**, în vârstă de 54 ani cu domiciliul la arestare în comuna Olteni, jud. Teleorman, condamnat la 18 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de omor. A executat efectiv din pedeapsă 4626 zile, și nu spun asta la întâmplare dar era modul lui de a contabiliza scurgerea timpului în închisoare. A muncit 20 de ani, înainte de arestarea sa, fiind calificat ca și fierar betonist.

Persoana mai sus menționată, executa o pedeapsă privativă de libertate de 18 ani în Penitenciarul Gherla. Pe timpul executării pedepsei a avut un comportament adecvat în conformitate cu normele instituției, a fost selecționat la muncă (Fabrica de Mobilă - Gherla), beneficiind de 321 zile câștigate prin muncă. În luna decembrie 2002, a suferit un accident vascular cerebral, în urma căruia a rămas cu o semi-areză pe partea dreaptă, fapt care a dus la retragerea de la muncă, capacitățile locomotorii fiind serios afectate, deplasându-se foarte greu și doar cu ajutorul unui baston. Considera că principala cauză a acestui accident vascular cerebral a fost „supărarea produsă de decesul mamei despre care am aflat abia după un an”. Pentru recuperarea sa, a fost internat de patru ori la Spitalul Penitenciar Dej. A intenționat să-și întocmească dosarul de pensie pe caz de boală, dar nu a fost posibil acest lucru, deoarece nu avea în dosarul de penitenciar un act de identitate, arestarea și depunerea sa în penitenciar făcându-se doar pe baza unui proces verbal de identificare.

Părinții săi erau decedați, avea un frate, dar pe ajutorul căruia nu putea conta, deoarece nu a menținut legătura cu el pe toată durata pedepsei. Avea un fiu dintr-o relație de căsătorie anterioară, cu care nu a mai ținut legătura de când a divorțat de soția sa. Motivul posibil deteriorării suportului din partea familiei ar fi putut fi natura infracțiunii săvârșite (și-a omorât tatăl). Nu a fost vizitat niciodată pe parcursul executării pedepsei, a primit doar câteva scrisori.

A fost repartizat să execute pedeapsa în regim semi-deschis.

A apelat la serviciile asistentului social prima dată la data de 19.09.2007, expunând pe scurt problema cu care se va confrunta în momentul liberării din penitenciar: „Doresc să fiu însoțit până acasă deoarece în starea asta nu voi putea ajunge.”

Deținea capacități reduse de rezolvare a problemelor, având în vedere starea de sănătate. Susținea totuși că are locuință proprie, dar care nu mai este locuită de mult timp. În vederea liberării avea nevoie și de îmbrăcăminte decentă, deoarece efectele proprii erau deteriorate datorită folosirii îndelungate (era arestat din data de 23.03.1995). Datorită deficienței locomotorii, nu se poate deplasa în siguranță până la domiciliu, fiind o distanță foarte mare și fiind nevoit să schimbe mai multe mijloace de transport, banii acordați la liberarea din penitenciar fiind pentru un tren personal până la localitatea de domiciliu. Chiar dacă ar fi reușit acest lucru, nu dispunea de mijloace financiare pentru asigurarea hranei și nici pentru întocmirea actelor de identitate sau a celor necesare pentru dosarul de pensie.

A beneficiat de asistare socială, ori de câte ori situația a impus-o, iar rezultatele ulterioare au fost vizibile. I s-a întocmit carte de identitate provizorie, necesară pentru demararea demersurilor de întocmire a dosarului de pensie. S-a mediat legătura cu

Centrul Creștin de Reintegrare Socială „ONISIM” - Bistrița, în vederea acordării ajutorului necesar ulterior liberării, participând la ședințele derulate de reprezentanții centrului timp de trei luni.

În data de 16.11.2007, a primit de la magazia civilă a penitenciarului îmbrăcăminte adecvată și a fost pus în libertate. A fost preluat de la poarta penitenciarului de către reprezentanții Centrului Creștin de Reintegrare Socială „ONISIM” - Bistrița.

Aș încheia aici povestea, odată cu uruitul porții penitenciarului care s-a închis în urma bătrânelului care mergea șchiopătând, sprijinit într-un baston, spre libertatea pe care o visa de 12 ani. Însă ar fi o poveste neagră a unei perioade negre, care de fapt nu este povestea întregă a bătrânelului.

După un an de zile, am participat la bilanțul Centrului Creștin de Reintegrare Socială „ONISIM” – Bistrița. Am parcat în apropierea centrului și am observat pe scările de la intrare un domn care îmi zâmbea, era îmbrăcat frumos și parcă șchiopăta puțin cu piciorul drept. Când m-am apropiat mai mult mi-am dat seama că este chiar N.V., bătrânelul care liberase anul trecut. Dar oare de ce-i spuneam „bătrânel”? Acum nu arăta bătrân, era bine îngrijit și nici nu folosea baston. M-a salutat și m-a invitat să-i văd camera pe care o primise în cadrul centrului. Am urcat împreună la etaj și am intrat în camera lui de cazare. Era o cameră curată și foarte bine îngrijită, fiecare lucrușor era așezat la locul lui. Avea și un televizor. L-am întrebat dacă televizorul este al lui. Atunci a început să-mi povestească ce s-a întâmplat cu el după liberare. Cei din centru l-au sprijinit să își obțină cartea de muncă apoi o pensie, cei drept mică dar din care își putea asigura cele necesare traiului, chiar a economisit bani ca să-și poată cumpăra televizor.

A fost chiar și acasă în comuna Olteni, însă casa era deja o ruină. Fratele său nici nu a vrut să audă de el. Fiind lipsit de suportul material pentru a-și amenaja locuința precum și de suportul moral al familiei s-a întors la centru unde avea asigurate cele necesare traiului zilnic. Am observat că celelalte persoane cazate la centru veneau și îi cereau părerea despre diferite lucruri. De fapt, nemaiputând să se angajeze el simțea că trebuie să recompenseze cele oferite de centru și ajuta reprezentanții centrului în desfășurarea în bune condiții a activităților. Era responsabil cu centrala termică, cu starea de curățenie și cu prezența celorlalte persoane cazate în centru. Atunci când reprezentanții centrului lipseau, era cel care răspundea la telefon. Era perceput de către reprezentanții centrului ca fiind un om serios care își face treaba, un om de încredere și de un real folos.

Această poveste este a unui om care din păcate nu a ajuns ministru, nici director sau patron de firmă, aceasta este **povestea unui om care nu putea să ajungă acasă.**

